

sars, amparats de tots quins tenen consciència de son deure, que son llegió, cosa que tant com honora a ells mateixos i a l'*Orfeo Granollerí*, honora i posa en lloc envejós el bon nom de Granollers.

La nostra ploma de ben petita força, empro, sempre defensora de tot lo sà que aquí hi n'hi, està sempre prompte a ésser defensora d'aquest benemèrit Orfeo, fundat en 1915 per son director el jove mestre En Martí Llobet i així ho farem, perquè en ell no hi hem sabut veure altra cosa que una fermesa i una fé per son ideal, despulat de tot egoisme i de tota corruptora intromissió, essent això son principal i ferm puntal, doncs en aquesta vilabé hi serà ben necessari per a temprar l'esperit del jovent, quin no vulga embrutarse en el vici portador de totes les males estrugàncies.

Fetes eixes desquisicions, parlem ara d'una festa, a quina els faritzeus de l'art prefengueren fer el buit, no logrant altre cosa que posarse en ridícul, essent la mofeta de tot-hom.

Ens referim a la festa organitzada amb motiu de la conferència que donà en el hostatje del *Orfeo Granollerí* el preclar mestre En Joan Llongueras.

En aquesta hi desenrotllà el següent tema: «L'ideal de cordialitat humana deslliurador de la nostra joventut i la seva forta significació en el cant col·lectiu del nostre poble».

Mestre Llongueras anà desgranant l'enfilall de bells conceptes, corrent al nombrós auditori, quin amb fé l'escoltava, interrompent-lo amb frenètics aplaudiments en els passatges mes culminants, boï fent-lo objecte, al finalitzar, d'una sorollosa i perllongada ovació.

En aquesta festa hi assistí així mateix el poeta gironés En Narcís Masó, quin feu un bell parlament glosant el tema «Caritat», essent fortament aplaudit.

En Domingo Daví Güell, llegí un treball original quin titol es: «Virtut del Obrero», glosant l'obra del músic-poeta En Alcega Clavé, fent comparances amb l'obra que desenrotlla l'Orfeo, poesia de tant alta concepció moral, que captivà, fent açó de que fos objecte d'una forta ovació.

Una nota ben simpàtica's donà i fou la presentació d'un *Trio* compost dels joves Orfeonistes Emili Cot (piano), Joaquín Castelló (violí), i Jaume Mora (violí), ejecutant amb forsa justesa es obres que integraven el programa, devent-se

repetir quiscuna, essent llargament aplaudits.

Al acabar, se produí gran moviment demanant «Els Segadors», essent cantat nostre himne per tota la concurrència, donant-se així digne acabament an aquesta cultural i germanívola festa.

Wootz.

DE COL·LABORACIÓ

PROSES D'AHIR

QUAN un país aspira a ésser lliure, reco-brant la seva vida nacional, deu mirar de salvar i deu guardar tres coses: L'ensenya, la llengua i els cants populars, doncs sols el poble que això guardi té segur que serà inquebrantable la seva vida.

Deu guardar l'ensenya perquè a tothora que aquesta es desplegui a son remorós onejar, sentiràn tots els fills d'aquella pàtria l'escalf de la sang dintre ses venes i un clam d'unió per la mare pàtria farà posar-los a tots sota'ls plecs de la seva estimada ensenya.

La llengua? Perquè s'ha de conservar la llengua mare? .. ¡Ah! ben clar ho digué un nostre gran patrici: «El poble que conserva la seva llengua té la clau de la llibertat seva» I això perquè... Doncs perquè dins l'esclavatge cada volta que's diu un mot en la llengua de la pàtria perduda, es recorda lo hermós d'aquella pàtria i de aquella llengua, i així conserva dins l'esperit un ferm amor i unes grans ànsies de tornar a posseir aquella pàtria, çò es, de recuperar les llibertats perdudes... I les cançons populars casi amb el mateix motiu però amb més fermesa, perquè la música recorda a l'esperit les coses passades. Cada volta que sentim una cançó nostra, sentim també en el fons de la nostra ànima unes tendres recordances de lo que's fou en altres temps; i el passat, per amarg que sia, tot-hom l'enyora... tots els pares voldràn per a sos fills una pàtria bella i gran i unes coses hermoses, i tots els fills lluitaràn per les causes dels pares llurs...

I, per això, per anys que passin, si un poble guarda lo esmentat, com en tots moments ho evoca, a tots moments afegeix vida al amor cervat; i com que de pares a fills es resa eix amor creixent sempre, a cada generació nova creix, s'acumula més i més els ideals fins que esclata la vida oprimida i aplasta la força esclavitzadora amb un cant d'amor triomfant.

M. B. D'A.